ATEŞ

ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MİLLETLERARASI MECMUA

SAYI : 26

15 KURUŞ

Doğruyu, hiç hile katmadan söyledim. İnanmadılar. Yalan söylüyorsun, dediler. Sen bir katilsin! dediler.. Onları inandırmak için söyleyecek başka lâfım yoktu. Sustum.

Şimdi, mahkeme heyetine anlattıklarımı tekrar ediyorum. Söylediklerim doğrudur. Hırsız olduğumu itiraf ediyorum. Fakat katil değilim !..

Bundan evvel bir sabıkam daha vardı. Büyük bir soyguncu şebekesine yardım etmiştim. İki sene hapiste yattım ve çıktım. Fakat bir defa ismim lekelenmişti. Nereye müracaat etsem, boş dönüyordum. Geçtiğim yollarda hamallık, odunculuk yaparak, taş kırarak geçiniyordum..

Bir çok şehirler dolaştım. Bir gün büyük bir şehre geldim. Bir handa oda kiraladım. Cebimde beş on kuruş vardı. Bunlar bitinceye kadar, yalnız başıma biraz dinlenmeğe karar verdim.

Odam, hanın birinci katındaydı. Karanlık bastıktan sonra pek az oturdum. Hemen yatağa uzandım. O sırada odamın kapısı vuruldu. Hancı içeri girdi:

— Merhaba yahu! Neredesin?.. dedi.

Elektriği açtı. Yatağımdan doğruldum. Çok konuşkan ve samimî bir adamdı. Benimle kırk yıllık ahbapmış gibi konuşmağa başladı. Öteden beriden, handan, müşteriden bahsetti. İsmimi, işimi sordu. Kendi hayatını anlattı. Sigara ikram etti:

— Burada en berbat şey, yalnızlık! dedi. Bizim han, dağ başında gibi bir yerde..

Uzaklarda zengin evleri olduğunu söyledi:

— Hele bir adam var, dedi. Milyonlarca liralık mücevheri var!

Mademki doğru söylemeğe niyet ettim, her şeyi söylemeliyim! İçimde bir şeyin gerildiğini hissettim. Mücevherler.. Ve bunların evde olması.. Beni bir anda altüst etti!

Yapmak istediğim şey, fenaydı!.. Bunu biliyordum! Ve bile bile yapacaktım.. Bu his, bir hastalık olabilirdi. Vücut sağlam, fakat ruh hasta!.. Ben, hasta ruhlu bir adamdım.

Bazan aklıma bir sual gelir: Ben niçin dünyaya geldim?.. Meselâ çalışmak için, diyelim.. Niçin çalışmak için? Mecburum da onun için.. İyi, çalışacağım, yiyeceğim, yaşayacağım; bu karacık mı? Yani kendim yemek için mi çalışacağım? Hayır, başkalarına da yardım edeceğim! Bunda gaye nedir?.. Cevap bulamıyorum.. İşte, ruhumun hastalığı burada başlıyor! Demek ki ben hastayım! Dünyadan bezmiş, yaşamaktan bıkmış bir haldeyim!..

★ ★ ★

Hancı gideli epey olmuştu. Yataktan kalktım. Hani yatacaktım?.. Giyindim. Pencereyi açtım. Dışarı baktım; bir adam boyu.. Atlamadan, cebimden iki lira çıkarıp, masanın üstüne bıraktım. Odanın bir gecelik kirası!..

Tuhaf şey, bazan aklıma iyi şeyler yapmak geliyor.. Ben, insanlara fenalık yapıyorum. Cemiyetin nizamını bozuyorum. Cemiyet rahatsız oluyor ve kanun ensemden yakalıyor.. Bu çok tabiî bir şey!.. Yakalıyamazsa, kaçıyorum. Fakat içim rahat mı kalıyor? Herkes gibi başım yukarda gezebiliyor muyum?..

Hanın penceresinden atladıktan sonra, hancının söylediği zenginin evine gittim. Bahçenin etrafında yüksek bir duvar vardı. Hemen ona tırmandım. Öbür tarafa atladım.

Pencereler karanlık.. Hepsi yüksek.. Hangisinden gireyim?.. Şu kenarda bir tane var.. Yanından asma dalları geçiyor.. Sarmaşıklar da sarılmış..

Tırmandım. Pencereyi çakımın ucuyla biraz kaldırdım. Sonra elimle tutup açtım. Odaya girdim. İçerisi karanlıktı. Biraz durdum. Bir gıcırtı oldu. Hemen önümde bir karaltı belirdi. Bir kadın sesi:

— Geldin mi? dedi. Arkamdan yürü! Öbür odaya geçelim..

Sahi mi? Bu ses sahi miydi? Nasıl şey bu?.. Elimde çakım açık vaziyetteydi. Önümdeki şu gölgeye batırıversem mi?.. O zaman sahi mi, yalan mı olduğunu anlarım.. Fakat batırmadım.. Arkasından yürüdüm..

Ceketimin yakasından tuttu. Beni çeker gibi öbür odaya götürdü. Tek mumlu bir şamdan yaktı. Bir sandığı gösterdi:

— İşte, burada! dedi.

Sandığın kapağını açtı:

— Alsana! Ceplerini tıka basa doldursana! Torban yok mu? Al şu çuvala doldur!..

Aptal aptal yüzüne baktığımı görünce, kızdı:

— Sersem! dedi. Alık mısın, nesin?.. Haydi, beraber dolduralım!

Hırsla altınları, elmasları çekip çuvala doldurmağa başladı.

Tam o sırada bir gürültü işittik. Kadın :

— Çabuk perdenin arkasına! dedi. Koçam geliyor!..

Perdenin arkasına girdim. Kocası kapıyı açtı:

— Ne dolaşıyorsun? dedi.

— Uykum kaçtı.. Canım sıkıldı.. Dolaşıyorum!

Ne aksi şey! Benim çakı sandığın üstünde kalmıştı. Fakat kadın onu gördü. Kocasına göstermeden hemen aldı. Avucunda sakladı. Kocasına yaklaştı. Birdenbire göğsüne vuruverdi !..

Acı acı bir haykırış.. Sonra koca bir gövdenin yere devrilmesi!..

— Ne yaptın? dedim.

— Çabuk şunları al da, kaç! dedi.

Mücevherleri pencereden attım. Kendim de sarkındım. Bahçeye indim.

Birdenbire arkamdan kadının sesini duydum:

— İmdat! İmdat!.. Hırsız var, katil var! İmdat!..

Koşmağa başladım. Arkamdan da koşuyorlardı. Elimdekileri bıraktım. Daha hızlı koştum. Duvara geldim. Atlayıncaya kadar arkamdan yetiştiler. Yakaladılar.

Eve girdik. Beni kadının karşısına çıkardılar:

— Katil bu mu? dediler.

Kadın :

— Bu! dedi. Katil bu adam!.. Sustalı çakısı ile kocamı öldürdü! Alçak!.. Katil!..

(Devamı 8 inci sayfada)

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 25
18 MART 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

RÜYADAKİ Kadın

GÜZEL BİR HİKÂYE

Senelerce evvel İstanbul.. Şimdi sıra sıra apartmanların yükseldiği Taksim, Talimhane meydanı.. O zaman çıplak bir meydandı.. Avrupadan İstanbula gelen Ben Amar Sirki cambazhanesini bu meydana kurmuştu.

Bir cuma günü, binlerce İstanbul halkı, bu koca cambazhaneyi çepçevre çevirmiş.. Hepsi heyecan içinde, yüzlerinin adaleleri gerilmiş, şimdiye kadar görülmedik manzaraları seyrediyorlardı..

Burada neler yok!.. Koca koca filler dansediyor.. Kazaklar at üzerinde hünerler gösteriyorlar.. Meydanın ortasında büyük bir kafes içinde bir kaplan.. Kafesin içinde bir masa ve büyük bir çember.. Bu esnada "Kimse korkmasın!" diye ilân ediyorlar ve bir adam kafesin dışında, elinde tabanca bekliyor..

Bir vahşî hayvan terbiyecisi, elinde kırbaç, yavaş yavaş kafese ilerliyor.. Kapısını açıyor.. İçeri giriyor.. Şimdi vahşî hayvanların en yırtıcısı kaplan ile adam, karşı karşıyadır.. Dışarıdan kafesin kapısı kapatılıyor.

Adam kırbacını sallayınca, kaplan masanın üzerine sıçrıyor.. Adam, çemberi eline alıp, havaya kaldırıyor ve içinden atlaması için hayvana işaret ediyor. Fakat kaplan, atlıyacağı yerde, adama doğru başını çevirip, o koca ağzını açarak öyle bir kükrüyor ki, bütün cambazhane yerinden oynuyor..

Kafesin içindeki adam, serinkanlılığını muhafaza ederek, kırbaçla kaplana vuruyor.. Kaplan kükrüyor.. Dışarıdaki adamın eli tetikte.. Eğer kaplanın, gerçekten kaplanlığı tutar da, adama saldırırsa, hemen ateş edecek..

Numaralar, böyle heyecanla birbirini takip ediyor.. Sıra son numaraya geliyor.. Dünyanın en meşhur ip cambazı Morgan, üzerinde frak, başında silindir şapka, elinde bir şampanya şişesi, meydanın ortasına doğru ilerliyor; merdivene çıkıyor.

Meydanın tam ortasında, iki yüksek direk arasına, demir bir tel gerilmiştir.. Cambazhanenin bandosu, ağır ağır bir vals çalıyor.. Morgan, sarhoş taklidi yaparak, iki yana sallanıyor; şapkasile seyircilere selâm veriyor ve ip merdivene tırmanarak yukarıya çıkıyor.. Kimbilir bu, kaçıncı çıkışıdır.. O kadar sakin ki, kılı bile kıpırdamıyor..

Gençti; yirmi yedi yaşında idi. Yakışıklı idi ve bekârdı. Bundan ötürü, seyircilerin çoğunu hep kadınlar teşkil ediyordu.. Ölümden yılmayan bu insan güzelini, kalpleri heyecandan çarparak seyrediyor ve başına bir felâket gelmemesi için, dua ediyorlardı..

Morgan, direğin tepesine çıktı ve her zamanki serinkanlılığiyle numaralarını yaptı.. Şimdi sıra, en son numarası olan "Ölüm sıçrayışı" na gelmişti..

Morgan'ın numara yaptığı telin sağ aşağısında başka bir tel gerili idi. Morgan, gözlerini bağlayacak ve telin üzerinde yürürken, iki metre aşağıdaki öbür tele atıyacaktı.. Ve bu numara yapılacağı zaman, tellerin altındaki ağ kaldırılıyordu.

Morgan'ın bir hatası, ölüm demekti.. İşte bunun için halk, onun bu numarasına "Ölüm sıçrayışı" ismini koymuştu.. Seyircilerin bir kısmı, bilhassa kadınlar onun bu hareketine bakmağa tahammül edemezler, tam atlarken gözlerini yumarlardı..

Tellerin altından ağları kaldırdılar.. Bando heyecanlı bir hava çalmağa başladı ve Morgan, meşhur "Billi Bov" şarkısını söyleyerek, telin ortasına kadar geldi.. Etrafta çıt yok.. Herkesin nefesi tutulmuş..

Morgan şimdi atlıyacak.. Bir.. İki.. Fakat o ne? Birden sağ ayağı burkulur gibi oldu.. Muvazenesini kaybetti.. Kendisini toparlamak istedi; fakat elindeki sopa, onu daha sola meylettirdi..

Bütün bunlar, bir, iki saniye içinde cereyan etmişti. Morgan, elindeki sopayı atıp, teli tutmak istedi. Fakat geç kalmıştı.. Tel, ellerinden kaydı; şapkası bir yana, kendi bir yana, boşluğa.. Ölümün kucağına düşüyordu..

Bu esnada bir çığlık duydu ve korkudan dört açılmış gözlerinin adesesine, seyirciler arasında, ön sırada oturan genç bir kadının hayali takıldı.. Bu kadın, müthiş bir çığlık, yürekleri parçalayan bir çığlık koparararak ellerile gözlerini kapamıştı.

* * *

Morgan, sıçrayarak gözlerini açtı. Terden sırsıklam olmuştu. Göğsü kalkıp iniyordu. İki elile, Perapalas'taki odasında, yatağının kenarlarından tutmuş, yorgan yere düşmüştü..

Bu esnada odanın kapısı açıldı.. Otel garsonu:

— Beni mi çağırdınız? Bir şey mi var? diyerek içeriye girdi.

Morgan, kendini toplayarak:

— Hayır, bir şey yok! dedi.

— Odanızda bir çığlık duydum da!..

— Hayır, bir şey yok, gidebilirsin!

Garson gittikten sonra Morgan.

(Devamı 11 inci sayfada)

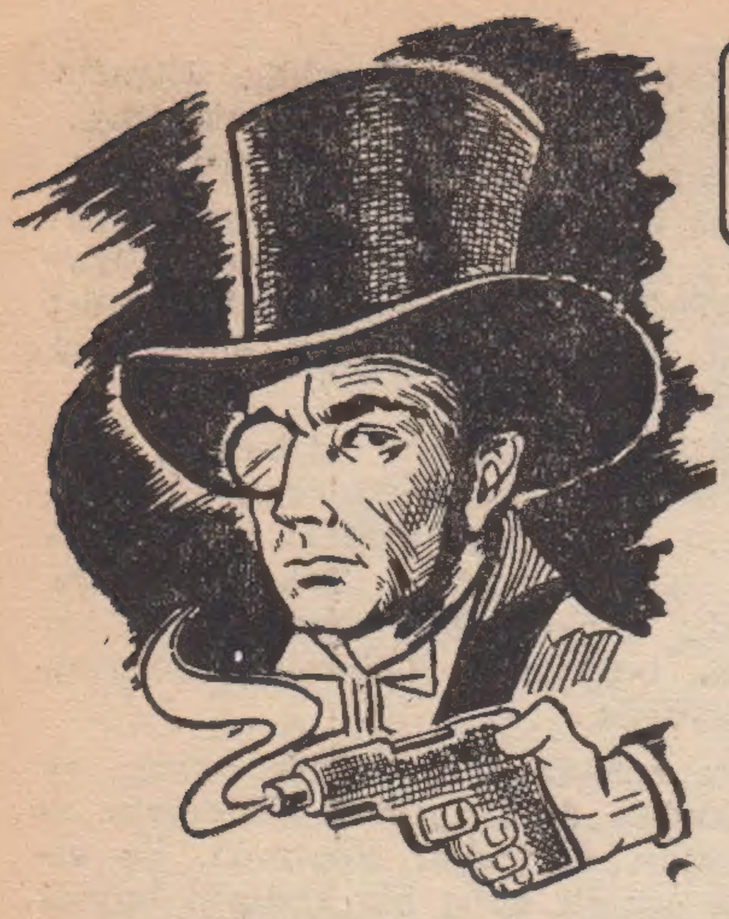

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Saat altıya doğru uyandırıldı ve telefona çağırıldı. İkinci şube müdürü:

— Rıza bey, diyordu. Çabuk, telefonu kapar kapamaz geliniz! Size bir müjdem var!

— Ne müjdesi?

— Belçikalının izini bulduk. İzini değil, kendisini.. Çabuk geliniz!

Mehmet Rıza telefonu kapadı ve çabucak giyinerek müdüriyete koştu. İkinci şube müdürü, ellerini uğuşturarak, onu sevinçle karşılamıştı:

— Bulduk, dedi. Belçikalıyı bulduk. İsmi Alexander Roux değil mi?..

— Evet.

— Tuhafiye eşyası komisyoncusu..

— Evet.

— Bulduk. Yeşilköyde, bir otelde oturuyor. Bugün siz gittikten sonra, talimatınız üzerine, tekrar bütün merkezleri sıkıştırdım. Zaten çoktan tahkikata başlanmış. İlk önce Tarabya Palas'ta oturuyormuş.. Evvelki gün oradan çıkmış ve Yeşilköyde Panorama Palas'a taşınmış..

— Şimdi orada mı oturuyor?

— Evet.

— Dün gece orada mı yatmış?

— Hayır, dün gece otele gelmemiş..

— Tamam!

Mehmet Rıza ayağa kalktı ve saatine baktı:

— Başka?.. dedi.

— O kadar..

— Ben gidiyorum.

— Yeşilköye mi?.

— Şüphesiz.. Hattâ icap ederse bu gece orada kalacağım!

Mehmet Rıza, yirmi yaş gençleşmiş bir halde hemen müdüriyetten çıktı ve Sirkeci garına koşarak, hareket üzere bulunan trene atladı.

OTELDE BİR SORGU

Yeşilköyde, Panorama Palas müdürü ile yalnız kalınca,o da kapısını iyice kapadı ve kendini ona tanıttı:

— Müşterileriniz arasında şüphe ettiğimiz bir adam var, dedi.

— M. Alexandre Roux, değil mi?

— Siz ne biliyorsunuz?

— Bugün merkezden de sordular.

— Evet. Bana, bu adam hakkında bildiklerinizin hepsini anlatacaksınız.

Yalnız, ondan evvel bir şey sorayım: Burada tuttuğu odanın yanındaki odalar boş mu?

— İkinci katta 7 nubarada oturuyor. 6 numara boştur..

— 6 numarayı da ben tutuyorum.

— Baş üstüne..

— Şimdi cevap veriniz: Bu adam size ne gün geldi?

— Evvelki gün.

— Saat kaçta?

— Saatini bilmiyorum. Gündüz, öğleden sonra..

— Yalnız mıydı?

— Evet.

— Eşya olarak ne getirdi?

— İki bavul ve paketler..

— Evvelki gece burada mı kaldı?

— Evet.

— Ziyaretçileri oldu mu?

— Hayır..

— Telefon etti mi?

— Pek çok.. Hem kendisi telefon ediyordu, hem de onu sık sık telefonda arıyorlardı.

— Hiç telefonda konuştuğu şeylere kulak kabartabildiniz mi?

— Hayır, Rıza bey.. Görüyorsunuz ki, telefon şu köşededir. Kapı

da şurada.. O, daima telefonla konuşmak için içeri girince kapıyı kapıyordu; ben de dışarı çıkıyordum.

— Dün kaçta otelden çıktı?

— Öğleden sonra.

— Öğleye kadar ne yaptı?

— Odasından çıkmadı.

— Öğleden sonra otelden ayrılırken, size bir şey söyledi mi?

— "Bu gece belki gelmem!" dedi.

— Elinde bavul ve paket var mıydı?

— Hiç bir şey yoktu.

— Bu adam sarışın mıdır?

— Evet, Rıza bey.

— Odasını temizleyen hizmetçiyi ve ikinci katın garsonunu buraya çağırır mısınız?

Otel müdürü zile bastı ve garson ile hizmetçiyi çağırdı. Mehmet Rıza evvelâ kıza döndü:

— Senin adın ne, çocuğum? dedi.

— Marika.

— Beni dinle Marika: 7 numaradaki ecnebinin odasını sen temizliyorsun, değil mi?

— Evet.

— Bundan sonra odayı temizlerken yerde bulduğun hiç bir kâğıt parçasını atmıyacaksın. Sigara tablalarının içindeki pislikleri bir kutuya boşaltacak ve saklıyacaksın. Yerde bir kırık düğme bulsan saklayacaksın. Sonra ben, senden isteyeceğim. Anladın mı?..

Otel müdürü de tekrarladı:

Marika, zeki bakışlarile tasdik e-

derek başını önüne eğmişti. Mehmet Rıza, garsona döndü:

— Senin adın ne? diye sordu.

— Todori..

— Şimdi de sen beni dinle, Todori. Bu adam sabahları ne içer?

— Bir bardak çay içmiş dün sabah.

— Pek âlâ. Yarın sabah da çay istemiş sen, ona götüreceğin bardağı evvelâ benim odama getireceksin. Bardak düz, kulpsuz ve cam olacak. Ben, camın üstüne göze görünmeyen bir yağ süreceğim. Sen, elini dokundurmadan bardağı tepsi içinde ona götüreceksin, anladın mı? Yani bu adamın parmak izini almak istiyorum. Bardağı odadan, yine el sürmeden alıp, benim odama getireceksin!..

Todori de gülerek başını sallamıştı. Otel müdürüne dönerek Rumca bir şeyler söyledikten sonra, Mehmet Rızaya tercüme etti:

— Diyorum ki, var bu adamın halinde bir şey.. Evvelki gece saat üçe kadar uyumadı. O saat beni uyandırdı; aşağı indi, yaptı telefon.. Amma dün verdi beş lira bahşiş.. Zengindir çok..

— Pek âlâ; ben onun kadar zengin değilim ama, sizleri memnun ederim. Sen, yalnız dediklerimi çakırmadan yap! Bir de, ben şimdi, bahçede, deniz kenarında oturacağım. Yemeğimi de orada yiyeceğim. Bu adam gelince, eline bir tabak al, masaya yaklaş, kulağıma fısılda.. Adeti nedir? Yemeği bahçede mi yiyor, içeriki salonda mı?

— Evvelki gece bahçede yedi; dün öğleyin yemeğini odasına getirtti.

— Pek âlâ..

Mehmet Rızanın başile verdiği bir işaret üzerine, garsonla hizmetçi odadan dışarı çıktılar.

Kendisi de biraz sonra çıktı ve bahçede, hem otelin içeri salonlarını, hem de büyük kapısını görmeğe müsait bir masaya oturdu. İçinde, çocukça bir sabırsızlık vardı. Sık sık saate, kapıya, etrafına bakıyordu.. Adeta eski soğukkanlılığından hiç eser kalmamış, zabıta hayatına yeni giren bir müptediye dönmüştü. "Ne oluyorum?" diye düşündü.

İşte bu sual, nefsine bu mürakabe ihtiyacı, onu tecrübesizlerden ayırıyordu. Biraz düşününce, bu zararlı hassasiyetinin, bir gece evvelki uykusuzluktan ve heyecandan ileri geldiğini, sinirlerinin bozulmuş olduğunu anladı. İçinde kaynayan duyguları soğutmaya uğraştı.

Bunun için de, sabahleyin Rumelihisar yalısında aldığı notları cebinden çıkardı ve kuru muhakemeler yapmağa başladı. Otelin bahçesine tek tük bazı insanlar geliyordu. Fakat bunlar arasında sarışın hiç kimse yoktu ve garson da görünmemişti.

Mehmet Rıza, yalıda bizzat aldığı planı açarak, masanın üstüne yaydı. Fakat vakit geçtikçe Belçikalının gelmesi ihtimali artarak, onu sinirlendiriyor ve hendesî bir mevzu üstünde mücerret düşüncesine engel oluyordu.

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

Gönüllü KAHRAMAN

PEKİ AMA SİLAHI ATAN KİM OLABİLİR.

HAYRET!

HEPSİ ÖLMÜŞ. FAKAT DÜŞMANA KARŞI YAŞIYOR HİSSİ VERECEK SURETTE DURMUŞLARDI...

BU VAZİYETİ ŞİMDİ ANLAR GİBİ OLUYORUM

KALENİN İÇİNİ ARAYACAĞIZ. İKİMİZDE AYRI İSTİKAMETE GİDECEK VE BEŞ DAKİKA SONRA BURADA BULUŞACAĞIZ.

GİRİŞTİĞİM EN ACAİB İŞTİ BU. AŞAĞIDA ANLATACAĞIM OLAYLARA SİZ DE BENİM KADAR HAYRET EDECEKSİNİZ...

BARAKALAR TAM BİR İNTİZAM İÇİNDE İDİ...

ÇARPIŞMADA ÖLENLERİN YATIRILDIKLARI MORG BOMBOŞTU...

SİLAHLARIN KONULDUĞU YER, TIPKI BİR GENERALİN TEFTİŞİNE HAZIRLANMIŞ GİBİ, TER TEMİZDİ...

MORG ODASI BOMBOŞ DURURKEN KALE CESETLERLE DOLU!!.

YEMEKHANE...

YEMEKLER SICAK. MASANIN ÜZERİNDE SARAP ŞİŞELERİ DE EKSİK DEĞİL!.

BİR MUAMMA DAHA.. BORAZANCIM EVVELCE TAYİN ETTİĞİMİZ YERDE GÖZÜKMÜYORDU....

-ARKASI VAR-

MEMLEKETİMİZİN BİRİCİK

MECMUASI

ATEŞ

GELECEK HAFTA

3 Yeni Romanla

İKİNCİ CİLDİNE BAŞLIYOR!

TEMEL KAPTAN

KERVAN Soyguncuları

UZUN HİKÂYE

(Geçen sayıdan devam)

Bir müddet sonra Briyan kendine gelince, bir takım sert ve karışık gürültüler duydu. Dudaklarını ısırdı. Gözlerinin üstünde müthiş bir ıstırap hissediyordu. Bu dayanılmaz acıyı unutarak, nerede bulunduğunu, etrafında neler olup bittiğini anlamağa çalıştı.

Çok geçmeden, bir eğerin üzerine boylu boyunca asılmış olduğunu gördü. Etrafında bir miktar atlı vardı. Bu küçük kafilenin her iki yanından Bandhar geçidinin sarp kenarları yükseliyordu. Seslere kulak verdi. Atlılardan biri:

— Ey büyük reis! diye hitap etti. Sana kötü haber getiriyorum. Bu adam, senin hazırlamış olduğun plânları bozdu. Geçitte pusu kurulduğunu tüccarlara haber verdi. Bu yüzden kervan geri dönerek elimizdn kurtuldu. Şimdi Brest kalesine çekilmiş bulunuyorlar.

Zayıf ve gaga burunlu bir haydut olan reis, garip bir küfür savurdu. Kısa kısa öksürdükten sonra, hiddetle yere tükürerek:

— Pek iyi ama, bu köpek pusu kurduğumuzu nereden öğrenmiş? diye sordu. Sonra ilâve etti:

— Kimbilir! Fakat bunu onun yanına koymıyacağız. Gözlerini şişleyip, kemiklerini birer birer kırarken, çekeceği acıyı düşünsün şimdi..

Sesi, etrafın sükûneti içinde çın çın ötüyor ve garip yankılar bırakıyordu. Birdenbire durdu. Kızgınlığı gitmiş, sakinleşmişti:

— Geliniz! diye emretti.

Dağlılar, geçidin ağzına doğru dört nala uzaklaşırken, Briyan korku ile titredi. Bunda tamamen haklıydı. Çünkü hudut eşkiyalarının en azılısı, en kana susamışı olan bu reisin ismini duymuştu. Eline düşenlerin sağ çıkmasına imkân yoktu. Kendisine karşı gelen birisini yakaladı mı, işkenceler içinde öldürüyordu.

Zavallı asteğmen, çok ümitsiz bir durumdaydı. Bununla beraber, kurtulmak için bir plân tasarlamaktan geri durmuyordu. Acaba nasıl hareket etmeliydi?

Bir müddet hiç kımıldanmadan durdu. Kendine gelmiş olduğunu yanındakilere belli etmek istemiyordu. "Bu herifleri gafil avlamak lâzım ama, nasıl?" diye düşündü.

Briyan'ı taşıyan at, kafilenin en sonunda bulunuyordu. Şüphesiz ki, hayvanın üstünde bulunan çifte yük onu diğerleriyle ayni tempoda yürümekten alıkoyuyordu. Adımlarını daha ağır ve hesaplı atabiliyordu.

Bu hal genç subaya anî bir fikir ilham etti. Derhal bir plân tasarladı. Bütün ümidi, yapacağı hareketin farkedilmemesine ve mümkün olduğu kadar sür'atle başarılmasına bağlıydı. Aksi takdirde bütün kurtulma ihtimallerine veda etmek lâzım geliyordu. Onun için, belli etmeden işe koyuldu.

Binbir ihtiyatla, elini atın karnı altına uzattı. Eğerin kayışını tuttu. Ayni ihtiyat ve sessizlikle kayışı tokasından çıkararak, uygun vaktin gelmesini bekledi.

Bu bekleyiş uzun sürmedi. Briyan, birdenbire bacaklarını silkti. Eğer şiddetle yana kaydı ve dağlı ile Briyanı yere düşürdü. Ama, asteğmen zaten hazırdı. Derhal bir sıçrayışta atın çıplak sırtına atladı. Dizginleri eline alıp, hayvanın başını geriye çevirerek, karnını baldırları ile şiddetle sıktı. Hayvan, hemen ileri atılarak dörtnala koşmağa başladı.

Briyan, kurtuluş plânının ilk kısmını başarı ile tatbik etmiş; şimdi haydutların elinden kaçabilmeye bakıyordu. Bu, biraz zor olacağa benziyordu. Çünkü, gerilerindeki patırdıyı duyan dağlılar, başlarını arkaya çevirince arkadaşlarının toz toprak içinde çırpındığını, atının ise, esir aldıkları adam üzerinde olduğu halde, dolu dizgin uzaklaşmakta olduğunu görmüşlerdi.

Bir kaç saniye süren şaşkınlık devresinden sonra, kafileden müthiş bir hiddet nârası yükseldi. Reisin kalın sesi, kudurmuş bir hayvan uluması gibi, boğuk boğuk ulumalarla kesik kesik bir takım emirler verdi. Adamları, bunun üzerine, hayvanlarını mahmuzladılar.

Arada geçen bu kısa zaman zarfında Briyan, bir hayli mesafe katetmişti. Haydutlar, ancak yüz metre kadar arkasından onu takibe koyulabildiler.

Şimdi heyecanlı bir ölüm kalım yarışı başlamıştı. Briyan'ın hayatı, bindiği atın sür'atine bağlıydı. Eğer takip edenlerle arayı açabilirse, asteğmeni sağ salim Brest kalesine ulaştırabilirdi.

Briyan atını dört nala koştururken, sağından, solundan vızıldayarak kurşunlar geçmeğe başlamıştı.. Fakat karanlık: hemen kaçanın, hem de ateş edenlerin sür'ati, mermilerin hedefini bulmasına mâni oluyordu.

Briyan onlara ateşle mukabele etmek imkânından mahrumdu. Çünkü biraz önce başına bir darbe indirmek suretiyle kendisini bayıltanlar, çok sevdiği tabancasını üzerinden almışlardı.

Kurşunlar kulakları dibinde vızıldamasından fena halde ürken at, şimdi gemi azıya almış, ok gibi ileri fırlayarak, bacaklarının bütün kuvvetiyle koşmağa başlamıştı. Bu suretle Briyan azar azar dağ eşkiyalarından uzaklaşmış, aradaki mesafe bir hayli büyümüştü.

Ama, böyle çılgınca bir sür'atle nereye gidiyordu? Canını kurtarmak gayesiyle, gözü kan bürümüş haydutların elinden kaçmağa çalışırken, gecenin karanlığı içinde hayvanın bir kayaya çarparak kapaklanması, yahut bir uçuruma yuvarlanması, onu gene ölüme sürükleyebilirdi..

İçini böyle bir endişe kaplayan genç adam, etrafı tanımağa çalıştı. Acaba nerede bulunuyordu? Gözleriyle karanlığı delmeğe uğraşırmış gibi dikkatle sağına soluna bakındı.

Er veya geç, dağlıların kendisine yetişeceklerini biliyordu. Çünkü, bi-

---

Ben Katil Değilim!

(Baştarafı 2 nci sayfada)

İşte bu da sahiydi. Bundan önce olanlar da sahiydi..

★ ★ ★

Mahkemeye gittik. "Ben katil değilim!" dedim. Olanları anlattım.. Dinlerler mi, inanırlar mı?.. Hakları da var..

Ne yazık ki, bu dünyadan, bir şey anlayamadan, dünyaya gelmekteki maksadı kavrayamadan, bir insan olarak bana düşen vazifeleri yapamadan gidiyorum!..

★ ★ ★

Bu notlar, idam edilen bir katilin cebindeki defterden çıkarılmıştır.

raz evvel iki kişiyi birden taşımak suretiyle, zaten yorulmuş olan hayvan, bu sür'atle daha nereye kadar gidebilirdi? O halde eşkiya reisinin intikamından nasıl kurtulabilirdi?

Briyan, kafasından bu düşünceleri geçirir, başka bir kurtuluş yolu bulmağa çalışırken, birdenbire kulağının dibinde bir gürültü koptu. Atı sendeledi ve acı ile kişnedi. Briyan kendisini yere attığı sırada, hayvan da oraya yıkıldı. Bir kurşun, zavallı atın diz kapaklarından birini parçalamıştı.

Briyan, çarçabuk doğrularak, sol tarafa, cılız ağıçlıklarla bir kaya yığınının arasına atıldı. Şimdi kendisine daha çok güveniyordu. Bulunduğu mevkii tâyin etmişti.

Arkasında bir küfür duyunca, Briyan gülümsedi. Çünkü, uçuruma yuvarlanan bir atın boğuk kişnemesi kendisini takip edenlerden birinin ortadan kalktığını müjdelemişti. Bu hayra alâmetti.

"— İşte diğerleri, bu olay üzerine, atlarından inmek lâzım geldiğini anlarlar!" diye mırıldandı.

Bir kaç dakikalık bir koşudan sonra Briyan, kendisini dar bir kaya çıkıntısının kenarında buldu. Önünde derin bir çöküntü vardı. Karşılıklı kenarların arasındaki açıklık yirmi metre kadar görünüyordu. Bu yarık boyunca bir kaç metre yürüdü. Karşıya geçmek imkânsızdı. Ne yapmalıydı?

Fakat üç, beş adım daha ilerleyince, çukurun iki kenarı arasında asılmış, küçük bir ağaç köprü gördü. Derhal zihninde bir fikir belirdi. Bu dar asma köprücük, onun tamamen kurtulmasına yarayacaktı.

Yarığın kenarında durarak, köprünün bağlanmış olduğu kazıkları bütün kuvvetiyle sarstı. Sonra bir kaç metre geri çekilerek bir kaya yığınının arkasında gizlendi. Dağ haydutlarına bu suretle iyi bir oyun oynayacaktı..

Bir kaç dakika sonra dağlıların gürültüleri işitilmeğe başladı. Çok geçmeden köprünün ölbür başında göründüler. Reisleri, etrafı bir gözden geçirdikten sonra, yanındakilere dönüp :

— Bu köpek buradan geçmiş; baksanıza köprü hâlâ sallanıyor. Hemen biz de geçersek, fazla uzağa gidemeden yakalarız, diye konuştu.

Sözlerini bitirir bitirmez de köprüye atıldı. Adamları onu takip ettiler.

Briyan, saklanmış olduğu yerde hiç kıpırdamaksızın onları seyrediyordu. Onların, yarığın tam ortasına kadar ilerlemesini bekliyordu.

Az sonra beklediği olunca, çalılıklar arasından birdenbire fırlayarak, köprüye atıldı. Köprüyü tutan kazıkları sımsıkı tutup, tekrar bütün kuvvetiyle sallamağa başladı. Köprü bir yılan gibi kıvrıldı.

Dağlılar dehşetle bağırdılar. Bir kısmı yere yıkıldı; diğerleri köprünün öbür tarafına atılmak istediler. Fakat Briyan, kuvvetini bir misli daha arttırarak, sarsmasına devam etti. Kazıkların ve kirişlerin çıkardığı gıcırtılar, gecenin sessizliği içinde kulak tırmalayıcı yankılar yapıyordu. Derken müthiş bir çatırdı koptu. Köprünün ana direği kırılmış, üzerindekiler çığlıklarla boşluğa uçmuşlardı.

Kolları kopacak derecede yorulmuş, bütün vücudu tere bulanmış olan Briyan, "Oh!" diye derin bir nefes alarak, tutmakta olduğu kazığı bıraktı. Elinin tersiyle alnını sildi.. Olduğu yere çöküp, bir mbüddet öylece kaldı.

Eşkiyalar, canhıraş ıâralar atarak havada döne döne uçurumun görünmez derinliklerine doğru inip kaybolmuşlar, artık sesleri de kesilmişti.

Bundan böyle kervanlar, insafsız soyguncuların korkusu olmadan gidip gelecek, tüccarlar mallarını tam ve sağlam olarak pazarlara yetiştirebileceklerdi.

Briyan, oturduğu yerden kalkarak derin bir nefes daha aldı. Kendi kendine gülümsedi. Yorgunluğu biraz geçmişti. Yavaş yavaş geri döndü. Kayalığın yanından ayrılarak, eşkiyaların hayvanlarını aradı. Onlar, takip heyecanı ile, atlarını bekçisiz bırakmışlardı. Asteğmen, bir tanesine binip, diğerlerini önüne kattı.

Bu maceradan kârlı dönüyordu.. Çok tehlikeli ve ümitsiz dakikalar geçirmişse de, zekâsı sayesinde hem hayatını kurtarmış, hem de haydutları ortadan kaldırmıştı. Üstelik, kervan soyulmadığı gibi, kendisi de bir düzine at ele geçirmişti.

Bir saat kadar sonra, Brest kalesine vardı. Kendisini merak etmiş olan arkadaşları, onu böyle sağ salim ve önünde bir sürü atla gelir görünce, hayret ve sevinçle karşıladılar. Hele başından geçenleri dinleyince, bir kahraman olarak alkışladılar. Onun macerası da, her fırsatta anlatılan Hindistan hikâyelerinden biri oldu.

SON

MANDRAKE

ZAVALLI HAYVANLARI NEDEN ÖLDÜRDÜNÜZ?

ÇOK GÜRÜLTÜ EDİYORLARDI

ŞİMDİ SİZE GAYET GARİB BİR ŞEY GÖSTERECEĞİM. HAYRET EDECEKSİNİZ.

MANDRAKE ARKASINI HORTLAĞA ÇEVİRDİĞİ SIRADA...

GORA GEBERT ŞUNU!

HAİN YÜREKLİ HORTLAK. RAKOF KAFESİ GİZLİCE AÇTIKTAN SONRA KOCA MAYMUNU MANDRAKEYE SALDIRTTI...

FAKAT ABDULLAH HIZIR GİBİ YETİŞEREK MAYMUNUN ÜZERİNE ATILMIŞTI.

GEBERT GORA GEBERT!

ABDULLAH ALTA DÜŞTÜ..

ABDULLAH GORİLİN KOLLARINDAN KURTULUNCA MÜTHİŞ BİR YUMRUK SALLADI.

BU YUMRUK GORAYI DUVARA FIRLATTI..

EYVAH... GORAMI ÖLDÜRDÜNÜZ.

ÖLMEDİ YALNIZ BİRAZ SERSEMLEDİ. BU KULAĞINIZDA KÜPE OLSUN.

MARİNA! SİZİN BU EVDE İŞİNİZ NE ALLAH AŞKINA?..

RAKOF BENİM YAŞIMDIR. ONUN İÇİN BURADA KALMAĞA MECBURUM.

-ARKASI VAR-

Rüyadaki Kadın...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

yatağın içinde doğruldu. Evvelâ geniş bir nefes aldı:

— Oh, çok şükür, rüya imiş! dedi.

★ ★ ★

Ilık bir bahar günüydü.. Akşama daha çok vakit vardı.. Morgan, İstanbul taraflarında dolaşmağa ve hava almağa çıkmıştı..

Gördüğü rüya! Bunun acaba gerçekle bir ilgisi var mıydı? Bunu, şimdiye kadar hiç düşünmemişti.. Ya rüyalar hakikaten çıkıyor idiyse ?..

— Adam sen de.. Rüya, nihayet rüyadır, diye söylendi. Ona inanmak onda bir manâ aramak saçmadır..

★ ★ ★

Akşam.. Halk yine Ben Amar sirkinin tribünlerini doldurmuş. numaraları seyrediyor.. Morgan, soyunma odasında frakını giydi.. Başına silindir şapkasını geçirdi.. Her akşamki numaralarına başladı..

Sıra "Ölüm sıçrayışı"na gelmişti. Bir gece evvelki rüya, tekrar gözlerinin önüne geldi. Vücudu ürperdi. Önündeki teli göremez oldu. Bando vals çalmağa başlamıştı.. Fakat Morgan. ilerliyemiyordu..

Binlerce göz, onun üzerine dikilmişti.. Bu nazarlar, sanki bir kuşak gibi onu sarıyor, iradesini bağlıyordu. Kumpanyanın müdürü. Morgan'da bir şeyler olduğunu sezmiş, hayretten ağzı bir karış açılarak, ortaya doğru ilerlemişti..

Morgan, son bir defa bütün kuvvetini toplayarak telin üzerinde bir iki adım attı.. Fakat o çığlık atan kadın, bütün dehşetile gözlerinin önüne geldi. Hemen geriye sıçradı ve direğe sarıldı.. Artık yapamıyacağını anlamıştı..

Herkesin hayret nazarları önünde merdivenden aşağı indi.. Kumpanyanın müdürü ona doğru koştu. Morgan sendeliyordu.. Müdürün koluna dayanarak, yavaş yavaş odasına girdi..

Biraz sonra müdür ortaya çıkarak Morgan'ın ani bir rahatsızlık dolayısiyle numarasını yapamıyacağını ilân etti..

★ ★ ★

Ertesi akşam ve diğer akşamlar, halk beyhude yere Morgan'ı bekledi.. Zavallı artist, artık irade ve cesaretini kaybetmişti.. O menhus rüya, onun yıldızını söndürmüştü..

Kumpanyanın müdürü, bir müddet istirahat etmesini ve kabilse seyahat ederek, rüyayı unutmasını tavsiye etti.. Ve kumpanya. İstanbuldaki temsillerini bitirdikten sonra, Avrupaya, başka memleketlere gitti..

★ ★ ★

Aradan iki sene geçti.. Morgan, Trieste vapurile bir Akdeniz seyahatinden Brendisi'ye dönüyordu.. Sıhhati düzelmiş ve eski neş'esi yerine gelmişti. Geminin küpeştesine dayanmış, Ege denizinin mavi ufuklarını seyrediyordu..

O esnada güverteden bir kadın geçti. Morgan tesadüfen başını yana çevirmiş ve geçen kadını profilden görmüştü.. Birden yıldırımla vurulmuşa döndü. Bir şeyi iyice hatırlamak isteyenlerin yaptığı gibi kaşlarını çattı. Hafızasını kurcaladı.. Tamam, o idi..

Hemen yanına koştu:

— Affedersiniz, Matmazel.. Sizinle bir dakika görüşmek istiyorum.

Kadın bu tanımadığı gence hayretle baktı:

— Buyurun, sizi dinliyorum, dedi.

— Siz iki sene evvel İstanbulda mıydınız?

— Hayır !

— Aman nasıl olur?.. Ben Amar sirkine gelir miydiniz?

— Hayır, ne İstanbula gittim, ne de hayatımda bir defa olsun Ben Amar'ı gördüm.

— Hayret! Halbuki ben sizi iyice hatırlıyorum.. O akşam yine üzerinizde bu elbise vardı.. Küpeleriniz dahi aynı.. Gözlerinizin rengini bile hatırlıyorum.. Kabil değil.. Rüyamda gördüğüm ve çığlık atan kadın sizsiniz !..

İsminin Maria Maddalena olduğunu söyleyen genç kadın. hayretten hayrete düşüyor, yarı merak, yarı şüphe ile Morgan'ı dinliyordu. Ne garip bir tesadüftü bu!..

O akşam geminin restoranında beraber yemek yediler.. Şarap içtiler ve dans ettiler..

Morgan, bu kadına görünmez bağlarla bağlı olduğunu hissediyordu.. Bu genç kadının, rüyasında gördüğü kadının ta kendisi olduğundan asla şüphesi yoktu..

Böylece bir gün daha geçti.. Morgan ile Maria artık vakitlerini hep beraber geçiriyorlar, kolkola güvertede geziyorlar ve geceleri yıldızları seyrediyorlardı.

Morgan, kızın ellerini avuçları içinde tutarak, evlenme teklifinde bulundu.. Genç kadın, sonsuz bir saadet içinde kabul ettiğini bildirdi.

Seyahatin son gecesi.. Morgan, o gece fazla içmiş ve yatağa geç yatmıştı.. O gece de garip bir rüya gördü :

"Vapur Brendizi'de rıhtıma yanaşıyor.. Pasaport muamelesini yaptıktan sonra, Maria ile merdivenden rıhtıma iniyorlar.. Tam otomobile binecekleri zaman, iki polis kendilerine doğru geliyor ve Maria'ya yaklaşarak: (Kanun namına seni tevkif ediyoruz!) diyerek kadını alıp götürüyorlar.. Meğer, Maria casusmuş.."

Morgan, yine bir buhran içinde uyandı.. Nedir bu başıma gelenler, diye düşünmeğe başladı. Sabaha kadar uyuyamadı..

Sabahleyin Maria ile buluştukları zaman. ona bir şey açmadı. Fakat ruhî muvazenesi tamamile alt üst olmuş, rüyanın tesiri altına girmişti. Rüya denilen bu meçhul âlemin hakikati nedir acaba? Hep onu düşünüyordu.

Vapur Brendisi'de rıhtıma yanaştı. Merdivenden inerlerken kalbi çatlıyacakmış gibi çarpıyordu.. Karaya ayak bastılar.. Morgan. ha şimdi gelecekler, diye etrafına bakınıyordu.

Maria:

— Ne oluyorsun? diye sordu.

O, cevap vermedi. Bir taksi çağırdı. Sonra otomobilin kapısında durdu. Polislerin gelip kadını tevkif etmelerini bekliyordu. İçeri girdiler.. Kimse bir şey söylememişti.

Demek rüya, saçma sapan bir şeymiş.. Hakikatle asla ilgisi yokmuş!.. Ne diye sanki senelerce bir rüya yüzünden mesleğinden ayrılmıştı?

Otele varır varmaz, hemen Londra'ya, kumpanyanın müdürüne bir telgraf çekti: "Geliyorum!".

Londra'nın en büyük salonlarından birinde, Ben Amar Kumpanyası cambazlık numaralarına devam ediyor.. Bütün gazeteler, meşhur ip cambazı Morgan'ın "Ölüm sıçrayışı" numarasını yapacağını yazıyorlar.. Halk akın akın cambazhaneye geliyor..

Morgan'ın aklına rüya gelmiyordu bile.. Gelse bile, rüyaya inanılır mıydı hiç?.. Seyirciler arasında Maria Maddalena da, heyecan ve iftiharla nişanlısını seyrediyor..

Cambazhane boşaldı.. Morgan, odasına gitti; elbiselerini değiştirdi ve dışarda kendisini bekleyen nişanlısı ile birlikte otele gitmek üzere yola çıktılar..

Hava, her zamanki gibi sisli idi ve yağmur yağıyordu.. Morgan, bir taksiye işaret etti.. Taksinin kapısını açtı ve Maria'ya içeri girmesi için yol verirken, siyah pelerinli iki İngiliz polisi, kadının kollarından tuttu:

— Casusluk suçuyla sizi kanun namına tevkif ediyoruz! dediler.

Morgan :

— Hayır, olamaz! Mümkün değil.. Bu, bir rüya!.. diye haykırdı.

Maria, bir elile Morgan'ın saçlarını okşarken:

— Maalesef hakikat Morgan, dedi. Yaptıklarımın cezasını çekiyorum.. Allahaısmarladık!..

Polisler kadının götürürlerken, Morgan hâlâ:

— Hayır!.. Olamaz!..

Diyor ve bir rüya görmediğine emin olmak için gözlerini uğuşturuyordu

BAY TEKİN

O SIRADA EŞİR BAĞIRIR" DIŞ TARAFTAN HAVA BÖLMESİNİ AÇIYORLAR. ÇABUK BAŞLIKLARINIZI GİYİN"

BÖLME ANİDE SUYLA DOLAR. BAYTEKİN DERHAL BAŞLIĞINI DALENİN BAŞINA GEÇİRİR.

İÇERİ GİREN, KAPTAN EYCEDİR. EŞİR ONUN ARKASINDAN KAPIYI KAPAR.

BAYTEKİN OKSİJEN DOLU TORBAYI DALE İLE PAYLAŞARAK NEFES ALMAKTADIR.

EŞİR, KAPTANIN GETİRDİĞİ DALGIÇ ELBİSESİNİ GÖREREK, ELİNDEN KAPAR VE BAŞLIĞI BAYTEKİNİN ÜZERİNE İYİCE YERLEŞTİRİR.

BU SIRADA KRAL ZORO LİZAYI SORGUYA ÇEKMEKTEDİR "NE İSTİYORSUN YANİ DÜŞMANLARIM YOK OLMUŞ.

"GALİBA UNUTUYORSUN, ZERO. BAYTEKİN NASIL DÜŞMANIMIZSA DALE DE ÖYLE. SEN BAYTEKİNİ BENDE DALEYİ ÖLÜME GÖNDERDİM.

KRAL ZERO "NASIL OLUR?" DİYE BAĞIRIR. LİZA GÜLEREK "BAYTEKİNİ ARAMAYA GİTMİŞTİ BİZ DE DENİ. ZALTININ MOTORUNU

-ARKASI VAR-